

Jerzy Głosik

Biskupin, pow. Żnin. Stanowisko 18

Informator Archeologiczny : badania 4, 147

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W tegorocznych badaniach pobrane zostały także próby do analiz palinologicznych i chemicznych. Po raz pierwszy stosowano w trakcie badań archeologicznych metodą badań chemicznych „rodankową”.

Nadto podjęte zostały w roku sprawozdawczym prace inwentaryzacyjno-weryfikacyjne kurhanów na obszarze Białowieskiego Parku Narodowego. Stwierdzono 22 stanowiska o łącznej ilości 67 kurhanów.

BISKUPIN, pow. Żnin

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Stanowisko 18

Badania prowadził dr Jerzy Głosik. Czwarty sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna. Ślady osadnictwa kultury łużyckiej z przełomu epoki brązu i żelaza. Znaleźiska krzemienne mezolityczne i neolityczne.

Prace wykopaliskowe stanowiły ostatni etap badań ratowniczych stanowiska 18-tego, położonego na rozległej suchej kępie, wśród podmokłych łąk, w odległości około 450 m od półwyspu. Bezpośrednio po zakończeniu prac badawczych, przystąpiono do robót ziemno-budowlanych, związanych z rozbudową rezerwatu archeologicznego.

Przekopano 750 m² powierzchni, odkrywając 29 zespołów osadniczych, w tym 11 jam kultury łużyckiej z przełomu epoki brązu i żelaza.

Pozostałe obiekty osadnicze to — dziewięć półziemianek (jedna z końca VI wieku, dwie z początków VII wieku, pozostałe sześć z przełomu VIII (IX wieku), siedem jam produkcyjnych (trzy wędzarnie z ogniskami do „podsuszania ryb” z VIII w. i początków IX wieku, trzy dziegiarnie z przełomu VII/VIII wieku i jedna jama przeznaczona do przetopu „żelaziwa” z tego samego okresu, dwie jamy gospodarcze — zasobowe do przechowywania zapasów żywności z VIII/IX wieku.

Z materiałów wczesnośredniowiecznych wymienić należy noże żelazne w kilku odmianach, szydła kościane, różnego rodzaju zdobione przesłiki gliniane, osełkę z piaskowca, ozdobę (małe kółko cynowe), amulety z kłów dzika i zrzutki poroża jelenia (półfabrykaty) ze śladami obróbki, przeznaczone do produkcji.

Chronologiczne osadnictwo jest zróżnicowane i wiąże się z grodem, podgrodziem i późniejszymi osadami na półwyspie. Stwierdzono z reguły usytuowanie najstarszych obiektów wczesnośredniowiecznych (z końca VI wieku) na zboczach kępy, natomiast młodsze (do końca XII w.) znajdując się na kulminacji tego wzniesienia.

Wykonano też tzw. lac — profile wybranego wczesnośredniowiecznego obiektu osadniczego.